

РЕШЕНИЕ

№ 5815

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ГЕОРГИЕВ, като разгледа дело номер **6675** по описа за **2011** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. Л. С. от [населено място], срещу Решение от 12.04.2011 година, постановено по н.а.х.дело №7952/2010 година по описа на СРС,116 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №37209/03.06.2010 година на Началника група АНД” в отдел” Пътна Полиция при СДВР,с което последният на основание чл.182,ал.1,т.4 от ЗДВП и за виновно нарушение на чл.21,ал.2 ЗДВП,наложил на Е. Л. С. от [населено място] административно наказание”Глоба”в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и постановил отнемане на 7 контролни точки съгласно Наредба № Из-1959/27.11.2007 година.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Иска се отмяна на решението и постановяване на ново ,с което наказателното постановление е да бъде отменено.

В съдебно заседание,касаторът– Е. Л. С.,редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Л., редовно упълномощен.

Ответникът по касация- СДВР,редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Георгиев,изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за правилност и законосъобразност на първоинстанционното решение.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите,възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява частично основателна по съображения, различни от сочените в нея.

Фактическата обстановка, възприета от районния съд и подкрепяща се от събраните по делото доказателства, се споделя от настоящата инстанция и същата намира за ненужно да преповтаря.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, правилно е приел,че касаторът С. е извършил посоченото в акта и в наказателното постановление административно нарушение.Както в акта,така и в наказателното постановление,са посочени както датата,така и часът на установяване на нарушението-08.05.2010, 12.28 часа. Неоснователен е доводът на касатора, че СРС не е обсъдил доказателствата по делото, най- вече кога е извършено нарушението, защото СРС е изложил подробни мотиви относно това възражение. На следващо място, и в акта, и в наказателното постановление е посочен час 12.28 часа

Правилен е изводът на СРС,че административно-наказващият орган е събрал доказателства за това какво точно е било фиксирано на радара като скорост, дата и час, още повече, че както в акта, така и в наказателното постановление е отбелязано,че скоростта е засечена с Трафик радар ТР и фиксираната точно дата и час са показани и видяни от водача на автомобила, който при предявяване на акта е подписал същия без възражения.Обстоятелството, че СРС е кредитирал и показанията на актосъставителя и на свидетеля,присъствал при съставянето на акта,които кореспондират със събраните по делото доказателства- писмени, не може да обуслови и по никакъв начин не води до отпадане отговорността на касатора.Касаторът в хода на първоинстанционното производство не е ангажирал никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, че засечената скорост не е негова. СРС е отговорил на всяко едно от възраженията на жалбоподателя и то преценявайки всички събрани доказателства, който се споделят изцяло от настоящата съдебна инстанция.С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция намира,че касаторът С. е извършил соченото и в акта,и в наказателното постановление административно нарушение на чл.21,ал.2 ЗДВП,изразяващо се в движение със скорост 93 км/ч при наличие на пътен Знак Б26-ограничаващ максимално допустимата скорост 60 км/час. Административно-наказващият орган съвсем обосновано и законосъобразно е ангажирал административно -наказателната му отговорност.При отмерване на наказанието, административно наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение,подбудите за неговото извършване,отчел е,че нарушителят е с трайно установени навици да върши нарушения и то от същия вид-да управлява МПС с превишена скорост/обстоятелство ,потвърждаващо се от приложената по делото справка и е наложил санкция в предвидения от закона минимум/ действаща към датата на извършване на нарушението и издаване на наказателното постановление чл.182,,ал.1,т.4 от ЗДВП-150 лева и

лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец/за превишаване от 31 до 40 km/h - глоба 150 лв. и един месец лишаване от право да управлява моторно превозно средство.

След постановяване на съдебно решение обаче, е последвало изменение на чл.182 ал.1 т.4 от ЗДП (ДВ бр.10 от 2011г.), при което от санкционната норма на чл.182,ал.1,т.4 от ЗДВП е отпаднало едно от двете кумулативни наказания, а именно лишаването от право да управлява МПС за срок от един месец, а размерът на глобата е увеличен от 150 лв. на 200 лева. В йерархията на наказанията, установена в чл.13 от ЗАНН, временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност е най-тежкото наказание. Въпреки увеличения размер на глобата, новият закон е по-благоприятен за водачите на МПС, тъй като предвижда само едно средно по тежест наказание, а не кумулативна санкция от едно средно и едно тежко наказание . Налице е нов по-благоприятен закон, който следва да бъде приложен съгласно чл.3 ал.2 от ЗАНН. Наложено наказание лишаване от право на управление за срок от 1 месец следва да се отмени в съответствие със сега действащата санкционна разпоредба. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено в частта , в която е потвърдено наложеното наказание- лишаване от право да се управлява МПС за срок от един месец и оставено в сила по отношение на наложеното наказание- глоба.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 12.04.2011 година,постановено по н.а.х.дело №7952/2010 година по описа на СРС,116 състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление №37209/03.06.2010 година на Началника група АНД” в отдел” Пътна Полиция при СДВР, с което последният на основание чл.182,ал.1,т.4 от ЗДВП и за виновно нарушение на чл.21,ал.2 ЗДВП,наложил на Е. Л. С. от [населено място] административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №37209/03.06.2010 година на Началника група АНД” в отдел” Пътна Полиция при СДВР,В ЧАСТТА,с която последният на основание чл.182,ал.1,т.4 от ЗДВП и за виновно нарушение на чл.21,ал.2 ЗДВП,наложил на Е. Л. С. от [населено място] административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец.

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ ОТ 12.04.2011 година,постановено по н.а.х.дело №7952/2010 година по описа на СРС,116 състав, В ЧАСТТА, В КОЯТО Е потвърдено Наказателно постановление №37209/03.06.2010 година на Началника група АНД” в отдел” Пътна Полиция при СДВР,с което последният на основание чл.182,ал.1,т.4 от ЗДВП и за виновно нарушение на чл.21,ал.2 ЗДВП,наложил на Е. Л. С. от [населено място] административно наказание Глоба в размер на 150 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ КАМЕЛИЯ СЕРАФИМОВА

Настоящият докладчик на делото намира, че в случая не може да намери приложение разпоредбата на чл.3,ал.2 от ЗАНН относно приложението на по-благоприятния закон-.Вярно е, че разпоредбата на чл.182,ал.1,т.4 от ЗДВП е изменен с ДВ брой 10/2011 година, като със същата е отпаднало наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, но в същото време е увеличен размерът на наказанието глоба – от 150 на 200 лева. За да се приложи по-благоприятният закон, то следва на първо място или да е отпаднала наказуемостта на даден вид деяния, или пък да е намалена санкцията за конкретния вид нарушение. В случая, с изменението на разпоредбата на чл.182,ал.1,т.4 от ЗДВП е отпаднало като наказание лишаването от право да се управлява МПС за определен срок, но в същото време е увеличен размерът на наложената глоба от 150 на 200 лева и при това положение изобщо не може да се приложи разпоредбата на чл.3,ал.2 от ЗАНН, защото няма по- благоприятен закон. Да се приеме противното и да се прави компилация между два закона, е в разрез както с волята на законодателя, които в разпоредбата на чл.3,ал.2 от ЗАНН визира само и единствено – по благоприятен закон, а не два закона или съчетание от два закона и на второ- това противоречи на правната логика изобщо.Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение,което следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване .

ПРЕДСЕДАТЕЛ: